

Kam zmizel zlatý poklad republiky? Jak pravdoláskaři rozprodali české zlato pod cenou cizím bankéřům

Autor: odjinud | Publikováno: 8. 2. 2012 |

Dostala se mi do rukou pozoruhodná kniha Stanislava Motla, která ve svém podtitulu má napsáno: O tom, jak jsme museli spojencům platit zlatem za to, že naši vojáci mohli po jejich boku umírat ve válce proti Hitlerovi. Tenhle podtitul mne zaujal, a proto jsem se dal do jejího čtení. A aby bylo jasno, kniha nebyla napsána za dob cenzury před rokem 1989, ale v roce 2003. Z knihy jsem si odnesl vedle mnoha poznatků i ten, že jsme byli nejen pro Sovětský svaz nevyčerpatelnou studnicí, ale že i Ti, ke kterým se vždy shlíželo jako k našim spojencům a vzorům, nebyli až zase takovými přáteli, jak by se na první pohled zdálo.

A závěr knihy mne doslova šokoval a jsem přesvědčen, že by šokoval i vás, když se dočtete, že část zlatého pokladu v historických mincích i zlatých cihlách byla již v době demokracie po r. 1989 zcela bezostyšně prodána, aniž by o tom veřejnost věděla. Mohu zaručit objektivním potenciálním čtenářům, že budou překvapováni v každé kapitole a na mnoho věcí si udělají možná jiný názor, než měli dosud.

Autor prošel mnoho různých archivů, hovořil s mnoha pamětníky, přečetl mnoho dobového tisku, neméně knih různých autorů k dané problematice, na které se i odvolává, takže jeho kniha faktů je věrohodná a je z ní cítit opravdový zájem o tajemství československého zlatého peněžního pokladu.

Kniha začíná tím, jak vlastně po založení republiky v r. 1918 zlatý poklad vznikal, že to bylo obdobným způsobem, jako v případě Národního divadla. Tedy lidovou sbírkou. Čtenář se i dozví něco z historie Československé republiky. Dozvíte se, že i legionáři se významně podíleli na zlatém pokladu, stejně jako i o jejich bojích v carském Rusku a o ochraně zlatého pokladu Ruska, který nakonec předali bolševikům. Zajímavé kapitoly, plné překvapení na každé stránce pak pojednávají o době první republiky i o době, kdy se vlády chopil Adolf Hitler, dozvíte se o oficiálních i zákulisních jednáních při Mnichovské dohodě i o osudu československého zlata při začátku německé okupace.

Zlatému pokladu republiky za 2. světové války je věnováno několik kapitol, z nichž stěžejními částmi je převod části zlatého pokladu do nacistické banky a část přes švýcarské banky do Anglie. V jedné z kapitol pak Stanislav Motl v souvislosti s čachry Angličanů a nechvalně známého pana Chamberlaina s československým zlatem cituje i slova Winstona Churchilla, který koncem války konstatoval, že vydání části československého zlata bylo vlastně „druhým Mnichovem“.

Zajímavé pasáže jsou pak o tom, o čem vyprávěl autorovi osobní tajemník presidenta Beneše prof. Tábořský. Jistou satisfakcí za zradu Angličanů v souvislosti s Mnichovem a zašantročením československého zlata mohou být Churchillova slova na slavnostní večeři, kde prohlásil: „Nevím, jak se věci dále vyvinou a nemohu ani říci, zdali Velká Británie půjde kvůli Československu do války. Ale jsem si docela jist, že mír, který budeme uzavírat, se nebude uzavírat bez Československa. Slibuji, že pokud budu živ, budu pracovat, abych odčinil ten hrozný zločin, kterého jsme se dopustili na vaší zemi.“ Tato slova zazněla směrem k prezidentu Dr. Benešovi.

Nejsmutnější kapitolou v souvislosti s československým zlatem přes slova Winstona Churchilla je, že Velká Británie účtovala vládě Československa každou pušku, každou uniformu, každé ponožky, baťoh, zkrátka museli jsme zaplatit Anglii zlatem veškerou výzbroj i výstroj československých vojáků, byť jako třeba letci zachraňovali Velkou Británii. A co je i zarážející, že jsme museli zlatem platit i za ty vojáky, kteří za Anglii padli. Tahle kapitola nese název „Umři – ale napřed zaplat“.

Dalších několik kapitol pak hovoří o bojích československých vojáků včetně parašutistů a československých letců. V pozadí pak nezůstává i hrdinný boj československých vojáků u Tobruku. Kniha se zmiňuje i o zlatu, které bylo zabaveno Židům za okupace. Není v knize zapomenuto i na zlatý poklad samostatného Slovenské štátu v době, kdy se Slováci odtrhli za německé okupace od zemí Koruny české. A samozřejmě že se okrajem věnuje i odboji Slováků proti německým okupantům. Je pochopitelné, že se v knize hovoří i o pražské revoluci, příjezdu vítězné Rudé armády do Prahy a o rozličných jednáních ministra zahraničí té doby Jana Masaryka v souvislosti nejen s naším zlatým pokladem.

V kapitole Vítězové a poražení je taková rekapitulace o českém zlatém pokladu.

V době před Mnichovem měla naše země, tedy Československo v různých trezorech doma i v zahraničí uloženo více než 90 tun měnového zlata. 14 tun jsme ztratili po záboru pohraničí, dalších více než 6 tun odvezli němečtí okupanti po příchodu do Prahy v létech 1939 a 1940, včetně velmi vzácné numismatické sbírky zlatých mincí. Přes 26 tun si vzali Britové za to, že naši vojáci bojovali i za Velkou Británii, tedy jako kompenzaci za výstroj a výzbroj našich vojáků a letců na Západě a přes 23 tun vydali Britové z Banky pro mezinárodní platby v Basileji.

Dalších 15 tun zlata využili nacisté pro obchodování se strategickými surovinami. A to se již nemluví o ztraceném zlatě z brněnské Zbrojovky a plzeňské Škodovky.

Po roce 1945 bylo v analýze dr. Chmela konstatováno, že výše měnových ztrát představovala 135,5 miliardy korun a připočteme-li k tomu ztráty na židovském majetku, v průmyslu, zemědělství, dopravě apod., činila celková ztráta 456,3 miliardy korun. V knize není zapomenuta ani doba „studené války“. I v té době se permanentně jednalo o československém zlatém pokladu, pochopitelně že vzhledem k okolnostem byla jednání mnohem obtížnější. V jedné z kapitol je pak i zmínka o únoru 1948 a není zapomenuto ani na politické procesy po roce 1948, byť na první pohled nijak nesouvisí se zlatým pokladem, zejména o procesu se „spikleneckým centrem“ kolem Rudolfa Slánského, ale není zapomenuto ani na proces s dr. Miladou Horákovou a generálem Píkou.

Jako na okraj pak se kniha se zmiňuje o „zlatém chrámu“ ve Fort Knoxu v USA a o ochranných opatřeních, které toto největší složiště zlata chrání. To je velmi zajímavé čtení. A pak už se dostáváme ke kapitole, kde je uvedeno, jak Landsmanschaft, tedy sudetští Němci, zasahovali do jednání mezi tripartitou a Československem. Tripartita bylo spojení zástupců západních států vč. USA.

Dostí odkazů je na knihu bývalého ministra zahraničí Bohuslava Chňoupkova „Memoare in Laris“ a rád bych citoval pasáž jednoho z československých vyjednávačů, který žádal o uvolnění z funkce. Cituji: „Víte, velmi pečlivě jsem si prostudoval podklady, hlavně otázku vojenského úvěru. A je mi z toho nanic. Až se mi zvedá žaludek.“

Určitě jste viděl (hovořeno k B. Chňoupkovi) seznamy vojenské výstroje a výzbroje. Vždyť my máme platit i za šňůrky do bagančat, za spodky, za šle, které nosili naši vojáci, když bojovali i za ně, Angličany. No ale prosím, každý má jinou morálku, každý vidí jinak svět.

Ale co je na tom strašné a co nemohu přenést přes srdce, že jsou mrtví. Tam je započítána i výstroj těch, co padli. A leží někde v Africe, u el-Alameinu, Tobruku, kde bojovali proti Rommelovi nejen za nás, ale i za Anglii. A jsou tam započítané i ponožky našich letců, co bránili Londýn a bombardovali tam Německo a někde je tam sestřelili a zahynuli. A jsou tam zahrnuty i uniformy důstojníků, které přesunuli do Ruska a kteří tam bojovali se svobodovci a padli možná na Dukle, nebo u Mikuláše.

Až mi z toho naskakuje husí kůže, když o tom hovořím, nehněvejte se na mne, ale nemohu. Ne že bych byl slabá povaha. Němci mne zajali v Povstání a do konce války mě drželi v zajateckém lágru a tam jsme si užili své, ale na tohle nemám silné nervy. Pochopte mne, pane ministře, a vyměňte mne. Sotva bych se udržel, kdyby mi předložili účty za košile, rukavice a svetry a musel bych říci – tak a teď jdeme účtovat za krev!“ konec citátu. Autor knihy se pak i osobně setkal s Bohumilem Chňoupkem a pochopitelně i od něj získal mnoho cenných informací.

Důležitým poznatkem, který jsem z knihy získal je i fakt, že na základě Postupimské dohody nám mělo Německo zaplatit válečné reparace, které jsme však do dnešního dne nedostali (a asi už nikdy nedostaneme), ač válečné reparace jsou nepromlčitelné.

Jak nás měli západní spojenci rádi, ukazuje i ten fakt, že všechny finanční nároky, které měla Velká Británie k Polsku, byly odpuštěny a smazány již v r. 1956. A v knize je i zmínka o nalezení části našeho pokladu v rakouských dolech, kam Němci všechny cennosti ukryli, i zajímavé zjištění, že jeden z nejmocnějších mužů normalizační doby po r. 1968 Vasil Biľak navrhoval ukončit veškerá jednání a propagandisticky využít nevrácení zlatého pokladu domů, což mu naštěstí nebylo odsouhlaseno.

V poslední třetině knihy se pak již hovoří o návratu části zlatého pokladu do republiky 20. 2. 1982. Návrat byl proveden třemi speciálními letadly za všech možných bezpečnostních opatření a naprostého utajení, takže veřejnost prakticky o této události nebyla informována.

A je zajímavé, že odpovědné osoby prakticky do dnešního dne neodtajnily některé dokumenty, které se týkají zlatého pokladu republiky.

V době rozdělení Československa byly v sejfech Státní banky 102 tuny zlata, při čemž Česká republika (nemám rád slovo Česko, nevím proč, ale nemám) získala 63,289 tun zlata a Slovenská republika 39,137 tun zlata. A v následujících řádcích pak přicházejí šokující stránky knihy.

Autorovi knihy řekl jeden z velmi dobře informovaných pracovníků Státní banky České republiky na otázku, co je s českým zlatým pokladem? Cituji:

„Copak vy nevíte, že jsme před dvěma lety zlato prodali?“ A to v době, kdy na celém světě zlato získávalo na hodnotě a prakticky všechny státy zlato nakupovaly jako trvalou peněžní hodnotu. V té době se Česká republika zlata zbavila prodejem. Zlato bylo prodáno ve dvou etapách v září 1998. V první fázi šlo o 31 tun zlata a toto zlato jsme vyměnili s Německem za dluhopisy. A to se stalo v době, kdy byl guvernérem Státní banky ing. Josef Tošovský. V knize jsou pochopitelně jmenováni všichni rozhodující členové bankovní rady. A je zajímavé, jak Státní banka v souvislosti s prodejem českého zlatého pokladu mlžila, a to i prostřednictvím internetu.

V souvislosti s touto otázkou jsou pochopitelně autorem knihy jmenováni konkrétní jednotliví pracovníci, kteří s touto problematikou měli co do činění.

V závěru knihy pak autor pátrá po zlatých mincích ze zlatého pokladu a místo závěru pak poslední kapitolu nazval „Prodané zlato a zapomenutí hrdinové“ a jako poslední tečku uvádí tabulku o držení zlata jednotlivými státy, kterou si dovoluji z knihy opsat.

USA	8149,0 tun
Německo	3445,8 tun
MMF	3217,3 tun
Francie	3024,6 tun
Itálie	2451,8 tun

Švýcarsko	1957,0 tun
Nizozemsko	873,6 tun
Japonsko	765,0 tun
Portugalsko	606,8 tun
Slovensko	35,1 tun
ČR	13,7 tuny

Dočetl jsem tuto knihu téměř na „jeden zátah“, jak je napínavá, nabitá fakty a informacemi, o kterých se nám normálním smrtelníkům ani nezdá. A navíc si cením i toho, že není napsána jednostranně, tendenčně ani k jednomu z kritických období dějin Československé a následně České republiky.

Je napsána velmi objektivně a ten, kdo by se chtěl dále zabývat výše zmiňovanou problematikou a dovědět se podrobnosti, dává autor návod, kde získávat další informace ke studiu i pro vlastní vědění. Doporučil bych každému, kdo se dívá, nebo díval, bez ohledu na skutečnosti, nekriticky ať již dříve na Východ a dnes, jak je moderní, na Západ, aby si citovanou knihu Stanislava Motla přečetl a pak by poznal, že i „přátelé“, ti i oni, nejsou zas až tak velkými přáteli, a dokážou uzmout i to, co není jejich. Ono asi stále platí, není všechno zlato, co se třpytí!

převzato z www.temere.com